

В НОМЕРІ

- * САДИ—НЕВИЧЕРПНЕ БАГАТСТВО
- * ПЕРШІ КРОКИ, ПЕРШІ ЗРУШЕННЯ

* Статут ВЛКСМ— закон твого життя

- * Нова праця В. О. Сухомлинського
- * На сцені театру—вистава про революцію
- * *Наша літературна сторінка*

Під прапором комуністичної праці

За рішенням Ради народного господарства Черкаського економічного району та обласної ради профспілок колективу Кіровоградського олійжиркомбінату присвоєно звання комуністичного. У бесіді з нашим кореспондентом секретар партійної організації комбінату Олексій Іванович Пестерев розповів:

— З великою радістю зустрів наш колектив цю звістку. Здійснилося те, за що ми змагалися протягом півтора року. У завоювання цього почесного звання внесли свій вклад робітники, інженерно-технічні працівники і службовці. У ході боротьби за право називатися колективом комуністичної праці робітники комбінату здобували все нові і нові виробничі перемоги. У дію були введені додаткові резерви. І ось результат: з початку року країна одержала півтори тисячі тонн надпланової олії.

Колектив наш дружний, йому під силу будь-яке завдання. Кожний третій виробничник підвищує свій спеціальний і загальноосвітній рівень, кожний шостий — раціоналізатор. Але завжди знайдуться кращі. Серед таких — зміна інженера Галини Стукалової, старший апаратник Микола Ляпін, пресувальник Олександр Кваша та багато інших.

Зараз колектив комбінату несе трудову вахту на честь наступного Пленуму ЦК КПРС. Вже здобуто перші перемоги — кожного дня комбінат дає по десять тонн надпланової продукції.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI № 137 (644)

Середа, 14 листопада 1962 р.

Ціна 2 коп.

МАЙБУТНІЙ ВРОЖАЙ— В НАДІЙНИХ РУКАХ

По 56 центнерів кукурудзи на кожному з 4,050 гектарів — таке зобов'язання на 1962 рік було у комсомольців Ульяновського району.

З осені в районі було створено 46 комсомольсько-молодіжних механізованих ланок та агрегатів. Взимку створили ударні молодіжні бригади по вивозці гною на комсомольські площі. Силами цих бригад було вивезено 85 тисяч тонн перегною на поля.

Особливо посилилась боротьба за високий врожай з початком весняних польових робіт. Кожної п'ятиденки комітети комсомолу підводили підсумки змагання між ланками, бригадами, агрегатами.

З ініціативи комсомольців колгоспу імені Шевченка на догляді за посівами кукурудзи з успіхом застосовували використання тракторів на підвищених швидкостях і роботу в дві зміни. Це дало можливість повністю і в строк справитись з цими роботами. Тракторист Віктор Мельник з колгоспу імені Щорса довів денний виробіток на міжрядному обробітку до 40 гектарів, виконавши норму на 210 процентів.

Високопродуктивно використовувалась техніка на збиранні врожаю. Підсумки змагання на жнивних комітетах комсомолу і районний штаб по кукурудзі підбивали щоденно. Переможцям вручали перехідні Червоні вимпели та грошові премії.

І ось другі жнива завершено. Тепер можна підводити підсумки річної праці молодих трудівників. Кожен з комсомольських гектарів видав понад 60 центнерів кукурудзи на піднятті зерні. По 99 центнерів на кожному з 20 гектарів одержала ланка Олени Домської з колгоспу імені Щорса. Комсомольсько-молодіжна механізована ланка Віктора Мельника з цього ж колгоспу збрала по 75 центнерів кукурудзи на площі в 180 гектарів; по 78

центнерів на площі в 42 гектари виростила ланка Галини Батиманської з радгоспу імені Горького.

Молодь радіє з своїх успіхів. Але й не забуває, що високий врожай можна здобути лише копіткою працею. Тому вже зараз в районі розпочалась підготовка до боротьби за майбутній врожай.

Ланки Олени Домської та Віктора Мельника вже зараз знають свої ділянки на наступний рік. В колгоспі створено молодіжну бригаду по вивезенню добрив на поля. Такі бригади створені і в артілях імені Карла Маркса та імені Калініна.

Комсомольці колгоспу імені Карла Маркса зобов'язалися вивезти на лани 3 тисячі тонн перегною. В створенні передумов наступному врожаєві широко використовуються набутий досвід. Майже по всіх колгоспах запроваджується обробіток землі на підвищених швидкостях. Цінний досвід перейняла молодь з артілі імені Шевченка. Лапи культиватора наварюються сарвайтом, що дозволяє заточувати їх лише раз на два тижні, а не щодня.

Зараз комсомольці району працюють на піднятті зерні. В колгоспах «Україна», імені Шевченка, імені Калініна, імені Богдана Хмельницького молодь вже завершує осінню оранку. Битва за майбутній врожай розпочалась!

Л. УЛІЧ,
секретар Ульяновського РК ЛКСМУ.

Заслуженою шаную користується серед трудівників колгоспу імені Мічуріна Новгородківського району тракторист-комсомолец Володимир Плахотний. Разом з комбайнером Павлом Шепеленком він зібрав 320 гектарів кукурудзи, з них 262 гектари в своєму колгоспі і 58 гектарів у сусідній артілі «Жовтнева революція».

Зараз молодий тракторист працює на зяблевій оранці. На його рахунок вже більше трьохсот гектарів піднятого зябу. Своїм агрегатом «ДТ-54» він щоденно зорює по 13—14 гектарів при нормі 11.

На його тракторі майорить перехідний Червоний вимпел, який Володимир не уступає нікому з початку дружніх жнив. Свої трудові досягнення молодий механізатор присвячує наступному Пленуму ЦК КПРС.

На знімку: Володимир ПЛАХОТНИЙ оглядає електрообладнання свого агрегату перед роботою в нічну зміну.

Фото Г. ВЕРУШКІНА.

У К А З
ПРЕЗИДІИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

ПРО СКЛИКАННЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

Президія Верховної Ради СРСР постановляє:

Скликати другу сесію Верховної Ради СРСР шостою сесією 10 грудня 1962 року в м. Москві.

Голова Президії Верховної Ради СРСР Л. БРЕЖНЕВ,
Секретар Президії Верховної Ради СРСР М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль,
10 листопада 1962 р.

Йде місячник лісу і саду

БІЛЯСТИЙ туман встає над інгульською заплавою. З лощовини біля села Завадівки, як на долоні, видно володіння приміського радгоспу «Зоря». Його центральна садиба майже з усіх боків обрамлена вічнозеленими сосновими посадками.

А далі, скільки сягає око, тянуться ділянки саджанців яблунь, абрикос, слив, груш, вишень. Десятки сортів плодкових культур і винограду вирощується в радгоспному розсаднику. Сотні тисяч дерев і чагарникових порід починають своє життя на родючих угіддях «Зорі».

Щойно пройшов затяжний дощ. Але навіть за такої погоди, коли в степу, як кажуть, ні пройти, ні проїхати, не так-то й легко розшукати головного агронома радгоспу. В цю осінню пору з самого світання і до пізнього вечора Євген Григорович Талпа знаходиться на розсадницьких ділянках. Гаяти часу ніяк не можна, особливо тепер, коли в області йде місячник лісу і саду. Колгоспам потрібні саджанці, багато саджанців плодкових дерев.

І колектив радгоспного розсадника робить все від нього залежне, щоб посадковий матеріал було в достатку. Ось і в цьому році для реалізації вирощено 250 тисяч штук саджанців фруктових і 600 тисяч чубуків винограду порід. Радгосп «Зоря» є чи не найбільшим в області поставщиком посадкового матеріалу. В найближчі два роки він дасть ще 500 тисяч фруктових саджанців.

Плодовий саджанець! Люди плекають його, щоб при-

крашати землю, пожинати чудові дари природи — ароматні яблука, груші, налити соком сливи. Це завдяки турботам людей радгоспу — маленької насінини чи кисточки виростає саджанець, а потім велике плодове дерево.

Тепер у радгоспі, незважаючи ні на яку вередливу погоду, повним ходом йде викопування саджанців. На ділянках п'ятого відділку у ланці Ірини Олійник зосереджена основна маса техніки, працює багато робітників радгоспу. Один за одним вздовж густих рядів червонолистяних деревець рухаються трактори.

До «ДТ-54», за кермом якого позмінно працюють Іван Дрига та Григорій Корнілов, причеплений спеціальний викопний плуг. Скободобірник ніж верзастяється в ґрунт на глибину до 40 сантиметрів і вивертає на поверхню корені саджанців.

Слідом за агрегатом йдуть садівники. Вони піднімають молоді деревця, звільнюють їх від землі і складають на узбіччі ділянок. Купи саджанців виростають з кожною годиною. Робітники вправно сортують, зв'язують молоді деревця у пучки, по сто штук в кожному. Ряд у ряд, крона до

крони укладаються молоді габіони на прикопній ділянці.

Прикопування саджанців тепер максимально механізоване. Воно проводиться з допомогою трактора «Т-38». Якщо раніше на прикопуванні вручну було зайнято щонайменше 30 чоловік, то тепер агрегат обслуговують всього п'ятеро.

До кожного пучка прикріплюється бірка з позначками сорту і віку деревця. Тут і яблуня «Ренет Симиренка» і «Бельфлер-китайка», груша «Лісова красуня», слива «Угорка ажанська», вишня «Подбель-

ська». Садівники Кіровоградщини очікує впровадження ці сорти у виробництво.

Ось і сьогодні одна за одною підходять автомашини з багатьох колгоспів Новомиргородського району. За час місячника лісу і саду вони вже вибрали з радгоспного розсадника 15 тисяч саджанців. Між іншим, тут, у радгоспі, як у дзеркалі видно, хто і як турбується про розведення садів. Мало вболівають, наприклад, про розвиток цієї потрібної і прибуткової допоміжної галузі в колгоспах Ульяновського територіального виробничого управління. Підтвердження цьому може служити хоч би те, що з занаряжених управлінню 130 тисяч фруктових саджанців колгоспи не вивезли з радгоспу жодного габіону. А сезон посадки дерев майже закінчується.

Від колгоспних представників, які прибувають з різних районів, можна почути тільки хороші відгуки про вирощені у «Зорі» посадковий матеріал: саджанці прекрасних сортів швидко приживлюються, стрілки йдуть у ріст. Ця похвала є найвищою винагородою працюючим людям радгоспу, справжнім друзям зеленого друга. Вони, ці люди, дають життя деревам, створюють окрасу і багатство лісної землі.

І ЗАШУМЛЯТЬ ДІБРОВИ НАД ЯРАМИ...

НЕ ОДИН рік існує творча дружба між Онуфріївським лісництвом і Павлівською середньою школою. Ось тому, коли в лісництві не звернулось до школи за допомогою, завжди знайде активну підтримку і від учителів, і від школярів. Протягом кількох років, наприклад, школа веде заліснення глибокого яру на полях колгоспу імені Комінтерну. Площа молодого лісу вже досягла 7,5 гектара.

Саме тут знаходиться глибокий ріс. Від весняних талодшових вод він весь час збільшується. Перегоро-

дити йому шлях можна тільки залісненням. А хто найшвидше може це зробити? Школярі.

І ось понад 150 учнів, озброєвшись лопатами і граблями, разом зі своїми класними керівниками і директором школи Василем Олександровичем Сухомлинським вийшли до яру. Закіпіла дружна робота. За півдня, що лишився після уроків, учні розробили ґрунт під посадку дерев на площі до 3 гектарів. А через кілька днів вони знову з'явилися тут, щоб посадити на схи-

лах рову деревця. Під керівництвом лісника Івана Гордійовича Шаповала школярі посадили 17200 саджанців білої акації, дрібнолистої в'язи та інших порід дерев.

Учні подають лісництву допомогу і в зборі насіння. Вже зібрано, наприклад, насіння білої акації 20 кілограмів, груші — 5, яблуні — 3 кілограми.

Керівники лісництва щиро вдячні молодим друзям лісу.

Т. ЗІНЧЕНКО,
Онуфріївський район.

В. СЕРГІЙ,
Кіровоградський район.

ЩОБ ВИРУВАЛО ЖИТТЯ КОМСОМОЛЬСЬКЕ

БУЛО це недавнє. Першого листопада, через кілька днів після звітно-виборних зборів, зішлись на своє засідання члени новообраного комітету комсомолу колгоспу. Стомлені денною працею прибули в контору колгоспу джорка Клава Сорока, трактористи Микола Гетьманець і Леонід Буров, обліковець тракторної бригади Ніна Южбаш та її колега Ніна Апихіна, шофер Анатолій Третяк і ветфельдшер Анатолій Карелін. В приміщенні відразу стало гамірно, тісно.

— З чого ж починати будемо? — звернувся до всіх Анатолій Карелін, якого товариші обрали секретарем первинної організації.

Запанувала тиша. Кожен думав: а й справді, з чого ж починати роботу? Тепер вони, члени комітету, повинні відповісти за життя і діяльність організації. Ім довірили товариші, сподіваючись, що вони зуміють поживити роботу, зробити життя організації цікавим, змістовним, знайти кожному справу до душі.

— Що ж тут довго думати? — першою порушила тишу струнка, чорнява, запальна Ніна Южбаш. —

Свято наближається, вечір відпочинку треба готувати. — Правильно! — підтримали її хлопці-трактористи. — А до свята порядок біля контори і клубу навести треба.

— Давайте вечір молодого механізатора проведемо. Десь вісімнадцятого листопада. Якраз неділя...

— Як ви дивитесь на те, щоб нашим призовникам комсомольські проводи в армію зробити? — запитав А. Карелін.

— А як це? — Ну, про це ми ще порадимось окремо. В клубі зберемо колгоспників. Тих, хто в армію йде, в президію... З оркестром, з подарунками, з щирими побажаннями проводимо хлопців. Щоб в пам'яті вкарбувалося. А я і фотокартки на згадку зроблю.

— Давайте проводимо... Багато ще інших цікавих думок записали того вечора члени комітету до свого плану роботи на листопад.

А наступного дня комсомольці вже приступили до здійснення свого плану. Кожен член комітету з групою комсомольців займався якоюсь конкретною справою. Одні готували своїх

ПЕРШІ КРОКИ НОВООБРАНОГО КОМІТЕТУ

товаришів до вступу в лави ВЛКСМ, інші турбувались про святковий вечір, про організацію суботника по наведенню порядку біля контори й клубу.

Минуло кілька днів. Колгоспники з задоволенням читали гарно оформлену стінгазету, яку випустили Анатолій Карелін, Микола Порох і Георгій Яременко. Чудово пройшов святковий вечір у клубі. Концерт, танці, ігри...

Та найбільш пам'ятним був цей вечір для фуражирів Віктора Гирби і Леоніда Данохи, трактористів Василя Щербатюка і Олексія Поліщука. Їх чотирьох напередодні жовтневих свят прийнято до комсомолу.

Вступ до ленінського комсомолу стане радісним, пам'ятним днем і для тих, хто і в майбутньому вливатиметься в лави ВЛКСМ. Члени комітету вирішили всім новоприйнятим вручати квитки в урочистій обстановці на вечорі молодого

механізатора, тваринника, на новорічному вечорі.

Новоприйнятому відразу ж дається комсомольське доручення, щоб він з перших кроків відчув довіря і відповідальність. Ось, наприклад, фуражири Віктор Гирба і Леонід Даноха мають організувати і очолити «Комсомольський прожектор» на фермі. Нелегка справа. Але хлопці самі добре розуміють, що «Комсомольський прожектор» дуже потрібний. І корми часом нерационально дехто використовує, і з трудовою дисципліною серед окремих тваринників не все гаразд. Віктор і Леонід напевне знайдуть нові резерви і зроблять все, щоб їх використали з користю для артілі.

Від звітно-виборних зборів у колгоспі імені Карла Маркса минуло всього три тижні. І, звичайно, рано ще говорити про якісь великі справи новообраного комітету, передчасно оцінювати

його роботу. Все — попереду. Поки що є хороше начало. Всі чотири комсомольські групи, очолювані членами комітету, є життєдіяльними колективами, які здатні вирішувати будь-які справи. В них регулярно відбуваються збори. Члени комітету вже провели певну роботу, щоб ліквідувати заборгованість по членських внесках. Наведено порядок в обліку.

Хороше начало — це і ті справи, якими зараз зайняті члени комітету, і ті плани, яким судиться здійснитись, коли їх задумали вірні своєму слову вожаки молоді, Анатолій Карелін, високий, повновидий юнак з русавою шевелюрою, запально ділиться своїми думками. Його мрійливі очі іскряться радістю, то раптом бліднуть в задумі.

— Сатиричну газету най-

ближчим часом почнемо випускати. З фотокартками. Вже готуємо. Колись в армії так робили...

Анатолій на якусь мить замовкає. Відводить погляд на фотозбільшувач, який стоїть в його кабінеті. Потім розповідає, як вони планують проводити недільники по вивезенню переноски, по збиранню металолому...

— А ще, — перегадає продовжує А. Карелін, — думаємо струнний оркестр створити. Сам керуватиму. Хвилюють мене і такі проблеми: як організувати справді комсомольське весілля, яку роботу проводити з молодожонами.

Я запитую у Анатолія, що, на його думку, найголовніше у комсомольській роботі. Адаже він працював секретарем в армії, в іншому колгоспі. Є досвід.

— Щоб завжди горів комсомольський вогник, — відповідає він. — Ну, щоб члени комітету самі задавали тон, вмій заповнювати інших. Тоді не буде байдужих, а значить і життя комсомольське вируватиме.

В. ЯТРАНЄВ.

Колгосп імені Карла Маркса Хмельницького району.

У молодій телятниці радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району Марія Галушко справляється дуже добре: ті 50 телят, яких обслуговує дівчина, що не день швидко набирають ваги. Середній добовий приріст живої ваги кожного становить 520 грамів.

На знімку Марія Галушко.

Фото В. ЗАЙКІНА.

ПІСНІ ПОТРІБЕН ЗАСПІВУВАЧ

справами суспільства. І це

Без заспівувача пісня не ладиться, кажуть в народі. Так ось і повинен бути кожний комсомолец заспівувачем, заводилою в будь-якій справі — великій чи маленькій, повинен дивитись на оточуюче очима державної людини — хазяїна і будівника держави, повинен активно вмішуватися в життя, вести за собою людей. Права на таку позицію завойовані всією історією комсомолу, вірним служінням справі партії і народу. Ці права закріплені і в комсомольському Статуті. І сьогодні ми знаємо немало фактів, коли за пропозиціями комсомольців приймалися рішення державних органів, виявлялись нові резерви виробництва, приймалися заходи по поліпшенню умов життя і праці молоді.

Одним з найяскравіших свідчень активного втручання комсомольських організацій і рядових комсомольців в життя став «Комсомольський прожектор».

Ідея створити «Комсомольський прожектор» виникла у молодих робітників заводів «Серп і Молот», ЗІЛ, імені Володимира Ілліча і інших московських підприємств, як відповідь на заклик Микити Сергійовича Хрущова «...постійно освітлювати прожектором комуністичного контролю всі ділянки виробництва...». Сьогодні в країні створені сотні і тисячі ударних загонів і штабів «Комсомольського прожектора».

Ось один із прикладів того, як діє «Комсомольський прожектор». Розповів нам про нього секретар комітету комсомолу Мінського автомобільного заводу. Завод цей широко відомий в країні. Немає, мабуть, жодного великого і навіть не дуже великого будівництва, де б не трудились важкі автомобілі-самоскиди. Але мало хто знає, що завод, який випускає ці чудові машини, був створений зразу після війни на базі ремонтних майстерень. Правда, він двічі реконструювався, але при цьому виробництво удосконалювалось лише частково.

Але тепер перед заводським колективом поставлено завдання налагодити з майбутнього року серійний випуск нових великовантажних машин. Без докорінної реконструкції з таким завданням не справитись. Ось і вирішив штаб «Комсомольського прожектора» взяти під свій контроль технологічний маршрут народження нового автомобіля, щоб допомогти скоротити до мінімуму час виготовлення і обробки вузлів і деталей, прискорити складання.

Цілий тиждень йшов масовий комсомольський рейд. «Прожектористи» викрили недоліки в роботі диспетчерської служби, виявили серед керівників цехів любителів працювати «про запас», створювати запас деталей на 30—40 днів, розробили пропозицію про те, як поліпшити роботу внутрішньозаводського транспорту.

Так молоді автозаводці з допомогою «Комсомольського прожектора» здійснюють своє статутове комсомольське право активно вмішуватися в життя, ставити перед відповідними організаціями питання, що зв'язані з діяльністю підприємств, установ, колгоспів, радгоспів.

ТОБІ, комсомолец, треба знати свої права, надані Статутом, і вмій ними користуватися. Ці права — неспокоїній людини, кровно заінтересованої в комуністичному будівництві. Права забезпечують комсомольцю активність дій в своїй організації. Бо член ВЛКСМ має право вибирати і бути обраним в комсомольські органи, вільно обговорювати на комсомольських зборах, конференціях, з'їздах, на засіданнях комсомольських комітетів і в комсомольській пресі всі питання роботи комсомолу, вносити пропозиції, відкрито висловлюватись і відстоювати свою думку до прийняття організації рішення.

КОМУНІСТИЧНА партія довірила комсомолу вирішувати важливі державні питання, надала своєму союзу великі можливості для участі в управлінні державою. Довіря треба виправдати.

Кожний комсомолец має також право особисто брати участь в комсомольських зборах, засіданнях бюро і комітетів, коли обговорюється питання про його діяльність або поведінку, звертатися з питаннями, заявами і пропозиціями в будь-який комітет комсомолу, аж до ЦК ВЛКСМ. Статут вимагає від комсомольських органів уважно і чуйно розглядати заяви і пропозиції членів ВЛКСМ, швидко вживати по них необхідні заходи.

Права і обов'язки комсомольця, які викладені в Статуті, стали віднині твоїми правами і обов'язками. Вони забезпечують тобі всі умови для творчої різносторонньої діяльності, ще більше піднімають твою роль як комсомольця, як активного учасника будівництва нового, комуністичного суспільства.

О. ДІДУСЕНКО,
О. СКРИПНИК.

В цьому номері ми закінчуємо друкувати серію статей О. Дідусенка і О. Скрипника про Статут ВЛКСМ. Вони складають книжку «Закон комсомольського життя», яка вийшла у видавництві «Молода гвардія». Ї можна придбати в книжкових магазинах області.

ЦЕГЛИНИ, ЗІГРІТІ

БУДИНОК старий і похмурий. Перед входом визерунчаті колони. Неширокі темнуваті коридори. Високі вікна силкуються, та не можуть як слід освітити студентські аудиторії. Це і є старий корпус, в якому раніше містилися студенти філіалу Харківського політехнічного інституту.

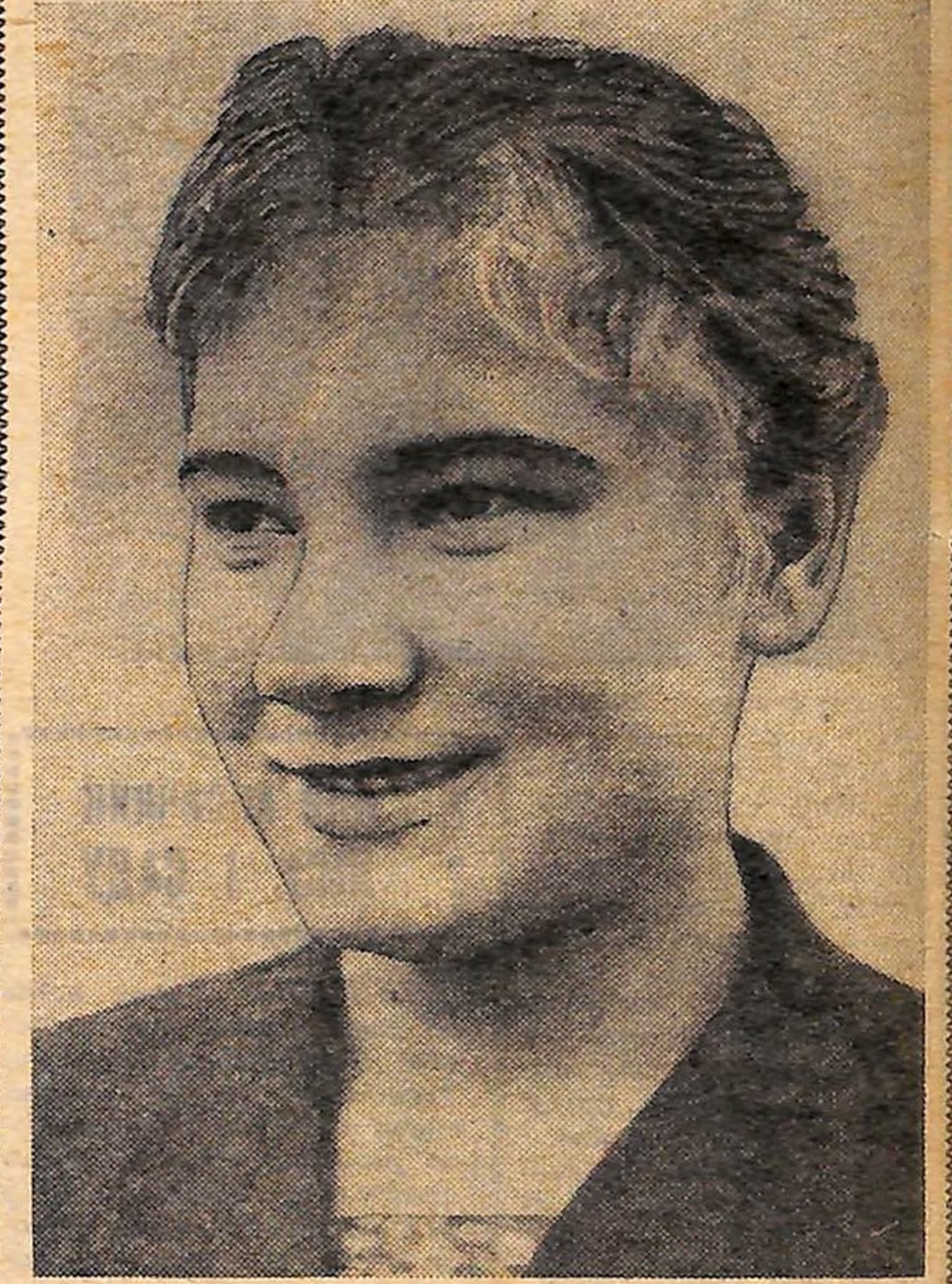
Поряд «відпочувався» новий красень-корпус. Він — «немовля». Від дня його народження рахунок ведеться на тижні, пальців для цього цілком вистачить. Тут все інакше, можете самі перекопатися. Якщо аудиторія, то світла і простора, вікна широкі, коридори — вся група пройде, за руки взявшись. Наприклад, група «стажників» другого курсу стаціонарного відділення. Вони називають себе так не тільки тому, що прийшли в інститут з дворічним стажем роботи. Їхній стаж доповнювався і тут, на зведенні сонячного корпусу, а міцна дружба кувалася в нелегкій роботі.

- Так де ж копати?
- Тут ось. Бачиш, позначки?
- Глибина яка?
- Е-е, пізніше встигнеш довідатись.

Лопата знехота вгрузла під ногою в суху землю. Так почався торік вересень для першокурсників. Так починався кожний день вересня. Заняття були перенесені на вечір. Зранку — робота, ввечері — лекції, семінари. На ритті траншей під фундамент нового корпусу працювали обидві групи денного відділення — 50 юнаків і дівчат.

Коли ще під час вступних екзаменів дізналися про те, що буде потрібна їх допомога на будові, в душі зустріли цю звістку по-різному. Але не відмовився ніхто. Тепер і на роботу з'являлися дружно. Тільки от Люда Маркун все відкинулася: то одна причина, то інша. А раз прийшла... у вузенькому платтячку, на шпильках-каблучках. Траншея була вже досить глибокою.

— Хлопці, сюди її! Не вилізе ж ніколи!..

„ІМЕНЕМ РЕВОЛЮЦІЇ — ЗГАДАЙ!“

ТЕАТР

«Ленін. Ну, а що ви робите в осередку, про що сперечаєтесь?»

Вася. Про майбутнє... Про те, які люди будуть роки через сорок—п'ятдесят... А ще ми в осередку слово один одному даємо... Якщо будь-хто коли-небудь забуде, як все це починалось, як люди жили, то прийти до нього і сказати: «Іменем Революції — згадай!»

Ленін. Ні, забудуть тільки маленькі нікчемні людиці, а вони, ті, для кого ми живемо, не забудуть. Ні, не забудуть! Тому що забути — це означає зрадити...»

Цими схвильованими, повними глибокої віри словами закінчується вистава «Іменем революції» М. Шатрова в постановці театру імені М. Л. Кропивницького, вистава окрилена, емоційна, зв'язна революційною романтикою.

П'єса молодого драматурга — драма з напруженим, динамічним сюжетом, цікавими людськими характерами, насамперед, образами В. І. Леніна і Ф. Е. Дзержинського. Дія відбувається в 1918 році. Але позитивна сторона п'єси в тому, що історія тут читається, як жива сучасність, образи людей минулого активно перегукуються зі справами і характерами наших сучасників.

В спектаклі підкреслюється це. І ще запитується: а ти? Що ти робиш сьогодні для народу, для своєї Батьківщини? Чи гідний ти пам'яті Перших?..

Драма М. Шатрова розповідає про дітей революції, про шляхи, пройдені сиротами Петром, Василем і Яшою. І ця, на перший погляд, звичайна для тих часів історія переростає у хвилюючу повість про долю цілого покоління.

Майже всі компоненти, всі «складові частини» нової роботи кропивничаків сильні і цікаві. Зручне для акторів оформлення, виконане М. Сакенцем в напівумовній формі, вдало конкретизує місце дії. Справжньою знахідкою художника слід вважати символічне обрамлення сцени емблемою Серпа і Молота і червоним прапором.

Злагоджено звучить оркестр під диригуванням С. Чумаценка. Та головне те, що всі ці окремі компоненти об'єднані яскравим задумом постановника.

Режисер Г. В. Гусаров поставив п'єсу «Іменем революції» надзвичайно темпераментно і пристрасно, створивши спектакль великої думки, глибокого почуття. Рішуче відмовившись від зовнішньої натетіки, плакатного виразу революційної героїки, постановник разом з творчим колективом прийшов до справді романтичного прочитання твору. Навіть епізодичні персонажі (в усякому разі більшість з них) мають, як писав В. Маяковський, «своє ім'я, фамілію і отчеств».

Дуже добре, з соковитою характерністю грає Перекупку В. Гладенко, точний малюнок знайшов І. Савицький для старого кравця Когана; запам'ятовується простий і привабливий червоноармієць Савельєв у виконанні Д. Бурцева. Та, звичайно, найкращим, що є у виставі, це образи В. І. Леніна і Ф. Е. Дзержинського.

Артист Г. Рябовол вдруге за короткий час відтворює на сцені нашого театру образ геніального вождя. Скаже-

мо відверто, в п'єсі М. Погодіна «Квіти живі» Г. Рябоволу пощастило добитися портретної подібності, але передати різні грані ленінського характеру він не зміг. Тому приємно відзначити значний творчий ріст артиста в новій роботі. Більш «своїми» стали для нього жести, хода, інтонації Ілліча.

Особливо вдалою здається нам гра Г. Рябовола у дев'ятій картині. Щирий, простий, зворушливий в своїй ніжній турботі про Васю і Петю — таким постає перед нами Володимир Ілліч. Чудово проводить виконавець сцену з хлопчиками, які завітали до його кабінету. Тут — він зрозумілий і близький, напрочуд веселий і мрійливий. Г. Рябовол прагнув до скромного, ми б сказали, не голосного змалювання образу. Деякі епізоди, вирішені в м'яких напівтонах, саме через це так сильно хвилюють. Звичайно, робота артиста над образом В. І. Леніна не закінчена. Вірнеться, що Г. Рябовол буде ще багато шукати і обов'язково збагачуватиме образ новими фарбами.

Великою творчою вдачею К. Параконьєва є створений ним образ «совітської революції» — Ф. Е. Дзержинського. Перед артистом стояло почесне і водночас дуже складне завдання. Авторський матеріал штовхав виконавця на можливість показати суворого, дещо холоднужового чекіста. На щастя цього не сталося. Дзержинський у втіленні К. Параконьєва уник риторичності і односторонності. Артист познайомив глядачів з цілісним, привабливим характером, в якому підкреслена глибока людяність, відданість справі революції і жорстокість до ворогів.

Центральні постаті вистави Васі і Петі талановито відтворюють О. Дзизюк і зовсім молода артистка Н. Трофімова. Вася — живий, хлоп'ячий характер. Весь тягар батьківських турбот він несе на своїх худорлявих плечах. Тому хлопчик значно серйозніший за брата, більш урівноважений. Але дитинство весь час пробивається крізь цей спокій.

Петя — артистка Н. Трофімова.

Артистка грає свого героя легко, невимушено, щиро.

Н. Трофімова підкорює своєю дитячою пайністю, безпосередністю. Здається, енергія так і рветься з підлітка, життєрадісність не залишає його ні на мить. Артистка діє на сцені захоплено, вона переконлива в кожному слові, жести.

Впевнено і яскраво ліпить характер веселого, жартівливого вуличного співака Яшки В. Васильєва. Виконавець вдало розкриває прекрасні душевні риси юнака, вірного в дружбі, стійкого в переконаннях. Запам'ятовуються колоритні постаті чекістів Голубєва (арт. В. Рябовол) і Сені (Ю. Волохов).

На жаль, інші персонажі спектаклю вийшли слабкішими. Прикро, що не дістали зокрема гідного втілення образи ворогів революції. Говорачи про недоліки, слід зауважити режисерів й на погано опрацьовані масові сцени Вони в своїй більшості статичні, не передають атмосфери дії.

Та не ці дріб'язковості вирішують долю загалом хорошої, сучасної вистави. Її герої немов би звертаються до гля-

Васько — артистка О. Дзизюк.

дачів з полум'яним закликком: не забувайте! Не забувайте тих, хто загинув за твоє щастя! Будьте гідними їх подвигу і продовжуйте почату ними справу! Іменем Революції — продовжуйте!

М. БАРСЬКИЙ.

Малюнки В. Параконьєва.

ЛЮДИНА НЕПОВТОРНА

КНИГИ НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ

УЧЕТВЕРТИЙ клас середньої школи прийшов Юрій П. Побачивши в його таблиці оцінки «3» і «2» з усіх предметів, вчителька важко зітхнула:

— Ще одна біда на мою голову...

З перших же днів навчання вона почала вивчати вадди учня, щоб протягом року ліквідувати відставання. Почалися щоденні додаткові заняття, індивідуальні вправи з граматики й арифметики.

Вчителька з подивом відзначила, що хлопець порівняно легко може вивчити заданий матеріал, добре виконує вправи, але... чомусь не піднімається вище трійки.

— Здається, щось стримує його на одному місці, — ділилася вона враженнями з товаришами. — Те, що вчора було ясно, зрозуміло, сьогодні він забуває.

Вчительці важко було знайти ключ до розуму й душі дитини, бо причину своїх успіхів і невдач вона шукала тільки в навчанні, в оволодінні знаннями. Вона не знала про те, що Юрій дуже захоплюється різьбою, вирівнюванням, конструюванням. Вдома поруч з учнівським столом, за яким він виконував уроки, стояв інший стіл. На ньому

та на вікнах було багато дерев'яних речей — величезних іграшкових, вирізанних з товстої кори. Своєю вправним струганням, шліфуванням, різьбленням хлопець свідомо намагався надолужити те, чого йому не вдалося досягти на уроках. Але все це робилося самотужки, без допомоги вихователя.

Згодом Юрій став членом суртка юних слюсарів-модельників. Першим виробом, який виготовив Юрій у шкільній майстерні, була мініатюрна шафа для інструменту. Інструмент для цієї унікальної роботи учень виготовив сам. Отже, з малих років хлопець учився вносити своє, особисте в ручний інструмент, а далі й в складну машину.

Інтелектуальна насиченість трудового життя внесла зміни й в навчання Юрія. Він став чутливішим до успіхів і невдач. Тепер байдужість змінилася зацікавленістю, намаганням глибше засвоїти матеріал.

Минали роки. Юрій переходив з класу в клас з хоршими оцінками. Більш того, він став майстром на всі руки, виявив великий інтерес до винахідництва. Після закінчення школи пішов працювати в інструментальний цех одного з підприємств.

Досвідчений робітник, слюсар-інструментальник так говорив про новачка:

— Я сорок років працюю інструментальником, знаю сотні майстрів. Робота Юрія вирізняється великою точністю обробки поверхні. Серед ста гвинтиків, виготовлених у нашому цеху, я впізнаю зроблений ним. Справжній майстер уміє вкласти в кожний виріб своє, особисте.

Все, про що говорилось вище, ідеться в новій книжці «ЛЮДИНА НЕПОВТОРНА». Автор цієї праці — член-кореспондент Академії педагогічних наук РРФСР В. О. Сухомлинський. Він багато років працює директором Павлівської середньої школи Онуфрїївського району і відомий читачам, широкій громадськості, як талановитий педагог. Величезний педагогічний досвід роботи, особисті спостереження за долею своїх вихованців протягом тривалого часу Василь Олександрович узагальнив у кількох книжках.

Виховання у дітей почуття радянського патріотизму, формування в них комуністичних переконань, підготовка школярів до трудової діяльності, дружба, товаришування цінні старших класів

Зуміти підійти до людини, знайти ключ до серця кожного учня, допомогти розкритися його талантам багато допоможе вчителю, комсомольським і піонерським активістам школи ця нова книга.

Один розділ автор закінчує такими рядками: «Вірте в талант і творчі сили кожного вихованця. Людина — неповторна». Ми цілком поділяємо думку автора і приєднуємося до його закликів.

Та все же книга не позбавлена і недоліків. Здається, що автору подекуди бракує простоти в оповіді. Ускладнюють текст такі штампи: «Готовність молодого покоління до перетворення праці...», «Щоб бути на передовій лінії боротьби за перетворення суспільства...» Майже в усіх розділах є повторення одних і тих же загальних міркувань щодо всебічного розвитку людини. Та ці огріхи не знижують цінність вельми цікавої і потрібної книги, яка допоможе нашим педагогам у їх нелегкій праці — формуванні морального обличчя нової людини.

П. ДМИТРЕНКО.

РУКАМИ МОЛОДИМИ

ті робітників суперечка про музику, живопис — «високої матерії». Думала: «Вигадав кореспондент. Хіба тут до мистецтва, коли натрудиться людина біля верстата або намерзнеться на верхоутурі?». А тепер сама сперечалася, бачила розпалені обличчя, вслухалася в гарячкуваті слова товаришів, і їй більше не здавалося, що все це — «високі» слова.

Миколу Коломійця після тих пам'ятних перекурів всі у групі називають художником. На будові підсміювались над ним: руки вуглуваті, трохи незграбні. Але жарти були незлобливими, і Микола не ображався, більше змовчував. Зате біля розжареної плитки був чи не найкрасномовнішим: захоплено розповідав про Третьяковську галерею, про найкращі твори живопису. Любив і про класичну музику говорити. Його завжди уважно слухали. Правда, коли заходила мова про музику, нерідко сперечалися. Миколіні опоненти заперечували проти опер і симфоній, визнавали тільки естрадну музику.

Сперечалися про скрипку і вчилися орудувати кельмо, обговорювали твори пейзажистів і милувалися краєвидами, що відкривалися зверху. Особливо часто кельму брав Анатолій Шаповалов. А смуглява Галя з бригади мулярів навчала, що і як робити. Хлопці гукали з землі:

— Толя, гляди не закохайся. Дружина завжди «звисока» дивитиметься на тебе...

Будинки в очах виростав все вище. А тут як назло підійшов почав хандрити — між поверхнями зупинився з цеглою, і хоч плач. Та, власне, й користі з нього мало: повільно «повертався», не встигав за метками мулярами.

— Давайте кидати цеглини на другий поверх, — вихопилось якое у Валі Карлової (у неї завжди ідеї «ростяться» в голові, бойова така).

Спробували. Один знизу кидає, інший ловить. Та скоро довелося відмовитись від такого «методу». І нагору носили, і по ланцюжку передавали. Всяк було. Потім на будову прибув рукастий кран, і всі зітхнули полег-

шено. Але через оті цеглини довелося надовго розпочатися з манікюром. Він і зараз у групі «не прививає». Одним словом, добре відчули, що таке праця. Але ніхто не хникав, не «пнишав». Нелегка праця, перекури з дискусіями загартували колектив, здружили його. Одній тільки Людї Маркун так і не прищепилася любов до праці, пішла дівчина з колективу. Між іншим, мало хто й жалкував.

Студенти дуже багато зробили на будові. Майже кожна цеглина, закладена в стіни, зіграла їхніми орубілими руками. Це дало змогу зекономити значні кошти, набагато прискорило спорудження корпусу. Адже будівельники не могли працювати абияк в присутності цих енергійних, беручих до діла юнаків і дівчат. Багато допомогли і комсомольці підприємств та шкіл міста. Миська комсомольська організація оголосила шефство над будовою. На недільники часто приходили юні помічники.

Настав вересень. Тепер на асфальтованому просторі по двір'ї височить світлий красень-корпус. Ще йшли останні опоряджувальні роботи, а студенти вже занесли меблі, крокували через двір з лабораторним приладдям в руках. Вони поспішали заселити всі поверхні, зайняти всі аудиторії, ніби щось могло перешкодити їм це зробити.

Серед носильників мелькали і квапливі дружокурсники з тієї самої бойової групи. Зараз на денному відділі філіалу 200 студентів. Колектив чималий. А раніше? П'ятдесят було.

Захоплено озираться новачки, а ще більше «ветерани» сонячні аудиторії, широченні марші-сходи, просторі коридори. Коли стояли недовірені цегляні стіни, здавалося всім, ніби тісно буде. Так ні ж, корпус чудовий. Правда, ще немає спортивного залу, хороших активної потрібен. Але це справа майбутнього. Тепер колектив великий, якщо разом взятися... Між іншим, і місце для ще одного корпусу вже визначене...

О. ДУЧЕНКО.

м. Кіровоград.

* Сухомлинський В. О. Людина неповторна. «Молодь», 1962 р., 212 стор., 16 коп.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» 14 листопада 1962 р., 3 стор.

ГАЛИНА ще ніколи так не метушилася. А сьогодні... як на гріх. Зачепила відро з помиями, розбила тарілку.

В кімнаті сидів гість, обліковець Воронько. Він перегортав журнал. На долівці грався маленький Юрко. Галина допомагала матері пекти пірижки. І щоразу підбігала до дверей кімнати, підставляючи вухо до замочної щілини. Серце молодого вдови стискало біль.

Сьогодні вона вперше за два роки самотнього життя завела в хату чужого хлопця. Адже їхня дружба зовсім не схожа на те перше кохання. Тоді все виявилось куди простіше. Зустріла шофера-солдата, що вивозив з поля кукурудзу. Щодня бачила його хвилинами, а серце все ніби готувало нову згоду. Останні слова Віктора запали в душу, коли той на ходу висунувся з кабіни:

— Демобілізуєш — заїду!

...Рік пройшов у довгому чеканні. А коли біля хвіртки з'явився юнак в солдатській гімнастерці, Галина вибігла з хати і... без вагань взяла чемодан. Біля порога промовила стиха:

— Я все обдумала. Поїду з тобою.

Солдат в запасі не обіцяв ні затишної квартири, ні легкого життя. Безмежний цілинний край. Колючі морози і брезентові намети. Холодні осінні дощі і знову намети. Лише через два роки почали будувати хату. Та... не встигли.

Якось Віктора викликали директор радгоспу.

— От що, друже. Поїдеш в Актас. Тільки не забудь прихопити кожуха. Сто з таким...

Сніг все зрівняв. Повертаючись у радгосп, Віктор вже не бачив дороги. А хуга не переставала. Зупинив автомашину. Виліз з кабіни. Сніг заліплював очі. Роздягнувся.

— Беріть мого кожуха і сидіть в кабіні, доки в ній тепло. Може, вщухне. А я піду шукати доро-о-гу-у! — ледве донісся шоферів голос до жінки, що сиділа з дитиною на руках.

...З очей Марії Максимівни покотилися сльози. У своєму листі Галина писала: «Не гнівайся, матусю. Хіба то я винна в тому, що така доля спіткала мене. Не сердься, рідна, що не послухала тебе і поїхала. Я любила Вітьку. Він... був хороший. Жінку з дитиною врятував, хоч сам... замерз. Чекай, я приїду з Юрком».

ДОМІВКА здалася якоюсь непривітною. Галина бо-язко зустрічалася з односельчанами. Всі вони ніби говорили: бач, вискочила заміж поспіхом, а толку з того...

Другого дня прямувала до колгоспної ферми. Завідуючий кинув якусь недовіриливо:

— Приступай до роботи. Побачимо...

Біля однієї з груп корів з'явилася табличка «Тут працює Галина Пироженко. 14 корів». Підсіла до крайньої. Тільки-но доторкнулася до дійки, як Шута з усього розмаху бацнула по відру. «Невже й ця німота щось погане думає про мене».

— Ти ж бачиш — у неї порепані дійки, — зауважила одна з дівчат. — Спершу треба теплою водою вим'я підмити. Тоді й молоко потече, і відро стоять на місці.

Вранці Галина не встигла вийти з хати, як на порозі з'явилася Катя Короткова, та, що радила, як треба приступати до доїння.

— Бачиш, за один день змарніла. Кинь цих корів. Тільки не говори завідувачу. Замінити групу тобі допоможе Микола, — порадила Катя.

— А хто він такий?

— Воронько. Не знаєш? Наш обліковець. Вчора його не було. В район викликали. Він же й секретар комсомольський.

Дівчата готувалися до ранкового доїння. Роздавали тваринам корми, розбавляли пійло. Галина ніяк не

могла прив'язати Калину. «А щоб ти...». Не встигла договорити. Перебив обліковець:

— У кожній з них свій характер. Треба звикати.

Галина оглянулася. Смаглочоловий хлопець з книгою в руках запропонував:

— Якщо важко, можна перейти на іншу групу.

— Я й з цією справлюсь. Постараюсь вивчити... характер кожної.

ОТАК щовечора і щоранку Микола підходив до Галини. У всьому готовий поради, допомогти.

— Я ж говорила, що хороший обліковець, — шепнула Катя, усміхнувшись.

Дівчата залишили приміщення. Тільки Галина стояла під стріхою.

— Така злива, а ви в одній кофточці.

«Микола. І чого він...»

— А ви не турбуйтеся, — обернулася Галина і миттю подалася через двір. Її гнучка постать помітно зникла в смугах серпневого дощу. А обліковець стояв і довго дивився їй услід, тримаючи в руках плащ.

...Микола з ліхтарем в руках відхемнувся біля крамниці. З клубу повільно розходилися люди. Закінчився вечір вшанування передовиків. У непроглядній темряві

сніп променів освітлював Галинне обличчя. Вона була схвилювана і водночас радісна. Йшла з великим пакунком в руках.

— Чув, чув. Молодець. Радий допомогти обмити премію, якщо не погребуєш, — підійшов ближче і міцно потис Галині руку.

— Дуже вдячна, але... мати що скаже.

— Хіба це головне. Я ж люблю тебе, Галино.

Йшли мовчки. Ледь торкалися одне одного ліктями. І ці дотики ніби про все говорили. Треба тільки матері сказати.

В печі палав вогонь. Галина послала Миколу в кімнату до Юрка, а сама почала допомагати матері готувати вечерю. Ще мить, і вона не почула б того, що так здавало її материнське серце. «Не ціпляйся. Лізеш зі своїми брудними руками до штанів». Глянула в щілину. Юрко відсахнувся і зляканими очима дивився на Миколу.

Рука повільно опустилася. До Марії Максимівни тільки донісся брязкіт шматків розбитої тарілки. Мати переступила поріг кухні і здивовано глянула на дочку.

— Не треба. Нічого не треба, — тихо промовила Галина, притулюючись до материних грудей. На худорляву руку Марії Максимівни впала гаряча краплина сльози.

ОПОВІДАННЯ

НОВЕЛА

ЙОМУ ПЕРЕХОТІЛОСЯ СПІВАТИ

Парк гудів потривоженим вулицю. Парк різнобарвний, різногосодий, манливий. Говір і сміх, музика й спів.

Йому теж хочеться співати. Чому? Може тому, що вчора з хлопцями справили новосілля в чудесному гуртожитку? Може тому, що одержав сьогодні подарунок за впроваджену раціоналізацію? Може тому, що... Ні, він не знає причини. І не відшукує її. Йому просто хочеться співати — і все. Йому дев'ятнадцять.

Він прямує повз манливий, різнобарвний, різногосодий парк. Плавні, вирючі, бурхливі «Амурські хвилі» валять до себе магнітом. І мріє.

Він прискорює ходу і опиняється на танцмайданчику. Кругляють пари. Погляди заздро і хтиво проводжають красиві пари. Голубим, сірим, карим очам не вистачає пари. Може лише в танці, а може...

Він злегка схилив голову, протягає руку. — Дозвольте... Відштовхнулася від берега

пара, попливла на хвилях. Він — по-боцманськи широкоплечий, повновидий, з руським чубом, у вишиванці. Вона — ніжною, тендітною берізкою.

В його жилавій руці її маленька рука. Його рука легко-легко обіймає її стан. Ніби жар-птицю зваблював. Гойдають хвилі легкий човен, все ближче й ближче до берега. Шкода! Йому хочеться отак до безкінечності гойдатися-плити, не знаючи берега, не втрачаючи мрії. Бо скінчиться чарівна мандрівка і випурхне з його рук зваблюва жар-птиця.

От і берег. Тиша. — Дякую, — промовив, і аж тоді збагнув, що сказав механічно, бо в душі ще не влігся плескіт хвилі.

За якусь мить знов завирувала музика. Він пройшовся з нею ще в одному танці. Тоді вона сказала йому:

— Скажи, як тебе звати?

— Ваня. А вас?

— Ліліана, — примхливо закопчивши губу, додала: — Мені нудно. Набридло оце вальсування і тан-

гунання. Немає хороших танців, одна нудота.

— Чому ж? Танці хороші...

— Не заперечуй, Жан. Це був тон, який справді не допускав ніяких заперечень. Усяке заперечення могло викликати в супротивної сторони спалах. Він відчував це якимось шостим чуттям.

І вечір йому став якимось блідим і дійсно нудним. А говір і сміх, музика й спів — дратівливим. Йому перехотіло співати.

У вуха сіпле лушпинням той же сухий тон:

— Проведи мене, Жан. І не заперечуй.

Він пішов з нею. Повз манливий, різнобарвний, різногосодий парк. Крізь говір і сміх, музику й спів.

— Ти теж нудний, Жан.

— Чому?

— Ідеш, як віл. Сам. І я сама...

— Чому ж, ми йдемо разом.

Вона залилася сміхом. Зупинилася.

— Не заперечуй, Жан. Не заперечуй, Жан.

Він не зупинився, надавав ходи. Чує, як гойдалися амурські хвилі. Плавні, вирючі, бурхливі. А він ішов берегом. Сам, як сирота. Без мрії, без жар-птиці. Натомість крізь шумовиння хвиль лушпинням било у вуха оте свине: «пховава-пховава...»

Олександр ШКАБОЙ.

Український поет Андрій Самійлович МАЛИШКО (до 50-річчя з дня народження).

Інокли найде така хвилина,
Ніби я винен у всьому світі, —
За хліба шмат,
що не має людина,
За недорід на зеленій віті;
За вікову материнську муку,
І за посуху на ниві й луці,
Хлопець любив,
а прийшла розлука,
Я ніби винен у тій розлуці;
За сухоїї,
за град із грому,
І за ракетно-космічні невдачі,
Муж не вернувся давно додому,

Я ніби винен,
бо жінка плаче;
Хтось замерзас за долиною,
Хтось повідає життя печальне, —
Серце мос, серце, то ж ти виною,
Зліплене з нервів і ненормальне!
Пульсом прискорене і напружене,
Б'ється, як птах, у посуху літом,
Може, то й добре, що з болем здружене,
А не прикрите рожевим цвітом!

ВЕЧІР КНИГИ В ГАЙВОРОНІ

ПАЛКИХ любителів художньої літератури у Гайвороні багато. Мабуть тому так успішно і пройшов вечір на тему: «Шлях до комунізму — книга і знання». Його відкрила працівник районної бібліотеки Г. Омелінська.

— Майже у кожному робітничу сім'ю міцно ввійшла книга, — говорить завідувача технічною бібліотекою Гайворонського відділку залізничі С. Левашова.

Вона називає імена тих, хто без відриву від виробництва здобув спеціальну освіту. З числа читачів останнім часом 25 виробничників здобули заочно вищу освіту і 88 — середню. Кожному з них у добрій нагоді стала бібліотека.

Брошури і плакати передовий досвід залізничників завжди знаходять своїх читачів серед колективів комуністичної праці.

Одні за одним виступають читачі бібліотек міста. Іван Лукашов — кіномеханік. Зараз він навчається в технікумі. Але молодого культового працівника цікавлять не лише книги з його спеціальності.

Володимир Дідур зараз навчається у вищому навчальному закладі. Він успішно поєднує працю на Гайворонському паровозоремонтному заводі з навчанням. Потрібні йому книги завжди дістає в районній бібліотеці.

Робітниця Гайворонського паровозоремонтного заводу Івана Ковальчука з дитинства цікавила художню літературу. Роман Миколи Островського «Як гартувалася сталь» справив на юнака сильне враження. Під впливом прочитаного він під час Великої Вітчизняної війни пішов добровольцем на фронт, хоч тоді йому не було ще й вісімнадцяти років.

— Тепер, — розповідає І. Ковальчук, — я ніколи не забуваю завітати в бібліотеку, щоб одержати не тільки художню, але й політичну літературу, книги з різних галузей знань.

Цікавими були виступи й багатьох інших читачів.

М. СІВАК.

м. Гайворон.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

м. Ніровоград, вул. Луначарського, 36.

Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе! Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора.

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 60-14, відділів — 60-24.

«Молодой коммунар» — орган Ніровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Ніровоград.

Ніровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.

БК 00398.

Зам. № 6948. Т. 27.000.

Кінотеатр «Сивашець». «1114 БЕЗ МИЛОСЕРД'Я». Початок о 10 год. ранку, 12 та 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора. Для дітей. «ГУСАРСЬКА БАЛАДА». Початок о 2 год. дня.

Кінотеатр «Хроніка». Хронікально-документальний фільм «АКУ-АКУ» («ТАЄМНИЦЯ ОСТРОВА ПАСХИ»). Демонструється з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «ВУЛИЦЯ ПОВНА НЕСПОДІВАНОК». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.